

Sygn. akt II UK 308/04

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z wniosku J. I.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2005 r.,
kasacji organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 30 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z 22 września 2003 r., sygn. akt XIII U .../02 po rozpoznaniu sprawy z wniosku J. I. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. o rentę z tytułu niezdolności do pracy na skutek odwołania od decyzji ZUS z dnia 9 kwietnia 2002 r., nr I-206272, zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu trwałej częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 czerwca 2002 r., na stałe.

Sąd pierwszej instancji rozpoznając odwołanie ustalił, że ubezpieczony J. I. na podstawie decyzji ZUS Oddział w P. z dnia 1 czerwca 2000 r. otrzymywał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną okresowo do dnia 31 maja 2002 r. Wnioskodawca został zbadany przez lekarza orzecznika ZUS, który

orzeczeniem z dnia 5 kwietnia 2002r., uznał go za zdolnego do pracy, co stało się podstawą wydania decyzji przez organ rentowy.

Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu hematologii, który stwierdził, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 czerwca 2002 r. na stałe. W związku z zakwestionowaniem przez organ rentowy w/w opinii, Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu hematologii, który stwierdził, że wnioskodawca cierpi na nieuleczalne schorzenie spowodowane defektem krwinki czerwonej. Rozpoznane schorzenie powoduje iż wnioskodawca jest trwale niezdolny do pracy w wykonywanym zawodzie.

Sąd Okręgowy dał wiarę opiniom biegłych sądowych i uznał, że ich opinie są logiczne, rzetelne i wzajemnie się uzupełniają. Zważył również, że z akt sprawy wynika, że wnioskodawca z zawodu elektromonter, posiadając wykształcenie podstawowe, w całym okresie swego zatrudnienia wykonywał pracę w tym zawodzie, Wobec powyższych okoliczności nie można oczekiwać aby będąc chorym mógł uzupełnić swoje wykształcenie i wykonywać pracę w warunkach nie narażających go na czynniki fizykochemiczne i infekcyjne.

Od powyższego wyroku organ rentowy wniósł apelację.

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. wyrokiem z 30 czerwca 2004 r., sygn. akt III AUa .../03 oddalił apelację. Sąd Apelacyjny uznał, że sąd pierwszej instancji rozpoznał sprawę wnikliwie i wysnuł właściwe i logiczne wnioski z zebranego w sprawie materiału dowodowego, ponadto Sąd ten w sposób prawidłowy ustalił, że wnioskodawca bezsprzecznie utracił w znacznym stopniu zdolność do pracy, zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, którymi są w jego przypadku kwalifikacje elektromontera.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego został zaskarżony w całości kasacją złożoną przez ubezpieczonego, w której zarzucono naruszenie przepisów prawa materialnego przez niewłaściwe zastosowanie, a mianowicie: art. 57 pkt 1 w związku z art. 12 ust 1 i 3 oraz art. 13 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162 poz. 1118 ze zm.);

jak również naruszenie przepisów postępowania, co miało istotny wpływ na wynik sprawy – art. 233 § 1 k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazano, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo wskazane w granicach zaskarżenia poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny dowodu w zakresie celowości przekwalifikowania zawodowego i rozporządzając opiniami biegłych hematologów orzekł, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy i nie nadaje się do przekwalifikowania zawodowego.

Mając powyższe na uwadze wniesiono o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w W.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazano, że zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo wskazane w granicach zaskarżenia poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny dowodu w zakresie celowości przekwalifikowania zawodowego i rozporządzając opiniami biegłych hematologów orzekł, że wnioskodawca jest niezdolny do pracy i nie nadaje się do przekwalifikowania zawodowego.

Sąd Najwyższy nie doszukał się w zakresie okoliczności z art. 393³ § 1 pkt 3 k.p.c. wystarczająco silnych argumentów skarżącego, uzasadniających poważne wątpliwości co do niewłaściwego zastosowania powołanych przepisów w kasacji, które mogłyby skutkować przyjęciem kasacji do rozpoznania. Dokonana przez orzekające Sądy swobodna ocena dowodów, wpływająca na ustalenie prawa do renty, oparta na wynikach postępowania dowodowego (opinii biegłych), nie nosi cech oczywistego naruszenia prawa ani nie wskazuje na nieważność postępowania.

Zarówno w piśmiennictwie i orzecznictwie utrwalone zostało, iż okoliczności sporne są dostatecznie wyjaśnione, gdy nie budzą wątpliwości sądu, a wyjaśnienie to może nastąpić poprzez: a) uzgodnienie spornych okoliczności między stronami, b) przeprowadzenie postępowania dowodowego, którego wyniki są zgodne z wynikami, do których miałyby prowadzić przeprowadzenie nowego dowodu (por. uchwałę SN z 15 lipca 1974 r., Kw.Pr 2/74, OSNCP 1974, nr 12, poz. 203; orz. SN z 18 września 1969 r., II CR 308/69, OSNCP 1970, nr 7-8, poz. 130).

Polemika i kwestionowanie ustaleń dokonanych przez sądy w granicach swobodnej oceny dowodów nie wystarcza w ocenie Sądu Najwyższego do przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Oczywistość naruszenia prawa w rozumieniu art. 393 § 2 k.p.c. powinna być rozumiana jako widoczna bez pogłębionej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie pojętymi regułami interpretacji (postanowienie z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 r. nr 20, poz. 494); oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej (por. orzeczenie z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb.Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb.Urz. 1935 r., poz. 98); gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 r. z. 11, poz. 286).

Powoływane przez skarżącego okoliczności mające przemawiać za przyjęciem kasacji do rozpoznania, nie stanowią zagadnienia przemawiającego za zaangażowaniem najwyższej instancji sądowniczej w przedmiotową sprawę. Według przyjętej linii orzeczniczej Sąd Najwyższy uznaje, że „(...) ograniczenie ze względu na stan zdrowia możliwości wykonywania pracy zgodnej z kwalifikacjami do stanowisk pracy w warunkach zapewniających wyeliminowanie szkodliwego wpływu czynników zewnętrznych, występujących normalnie przy tego rodzaju pracy, oznacza utratę zdolności do pracy w znacznym stopniu w rozumieniu art. 12 ust. 3” wyrok SN z 20 sierpnia 2003 r., II UK 403/02, OSNP 2004/12/214 . Ponadto Sąd Najwyższy uznaje słuszność tezy wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 listopada 2000r., III AUa 836/00, OSA 2001/6/26 stwierdzającej, że „podjęcie jakiegokolwiek prostej pracy, w sytuacji, gdy zainteresowany utracił zdolność do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, nie oznacza przekwalifikowania warunkującego odzyskanie zdolności do pracy zarobkowej o jakim mowa w art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) i nie stanowi

przeszkody do uznania nadal częściowej niezdolności do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 3 tej ustawy”.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.